

Sygn. akt II C 969/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Justyna Pikulik
Protokolant:	praktykant Adam Bąk

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2017 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W.

przeciwko N. (...)

o zapłatę

zasądza od pozwanej N. (...) na rzecz powoda (...) W. kwotę 270,40 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i dalej z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

zasądza od pozwanej N. (...) na rzecz powoda (...) W. kwotę 210 zł (dwieście dziesięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

nakazuje pobrać od pozwanej N. (...) na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem wynagrodzenia kuratora procesowego.

UZASADNIENIE

Powód (...) W. wystąpił z pozwem przeciwko pozwanej N. (...), domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty 270,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i dalej z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenia od pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwana w dniu 10 lipca 2015 r. korzystała z komunikacji miejskiej, nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. Podał, że zobowiązał pozwanego do zapłaty kwoty 266 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w wysokości 4,40 zł. Pozwana nie uregulowała należności, stąd powód domaga się zasądzenia tej kwoty wraz z odsetkami ustawowymi od całej kwoty, liczonymi od dnia upływu terminu jej płatności, wynoszącego 14 dni od dnia sporządzenia wezwania do zapłaty do dnia rzeczywistej zapłaty. Powód wskazał, że roszczenie znajduje oparcie w przepisach prawa przewozowego oraz uchwał powoda dotyczących opłat za usługi przewozowe.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 8 lipca 2016 r. w postępowaniu upominawczym (sygn. akt II Nc 1875/16), Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie uwzględnił w całości żądanie pozwu.

Zarządzeniem z dnia 4 października 2016 r. Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do wskazania, na jakiej podstawie podano w pozwie adres pozwanej oraz do podania aktualnego adresu jej zamieszkania – w terminie 14 dni pod rygorem uchylenia nakazu zapłaty oraz zawieszenia postępowania, wskazując, że korespondencja kierowana do pozwanej na adres wskazany w treści pozwu wróciła nie podjęta, a z wydruku z systemu PESEL –SAD wynika, iż z adresu ul. (...) Wyzwolenia 53/9 w S. pozwana została wymeldowana w dniu 5 grudnia 2011 r.

Wobec niewskazania adresu pozwanej w zakreślonym terminie, postanowieniem z dnia 10 stycznia 2017 r. Sąd uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym w dniu 8 lipca 2016 r. i zawiesił postępowanie w sprawie.

Następnie, na wniosek powoda (...) W. Sąd wyznaczył dla pozwanej kuratora- w osobie asystenta sędziego (...) (...) i postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2017 r. podjął postępowanie w sprawie.

Kurator ustanowiony dla pozwanej N. (...) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej ewentualnych kosztów postępowania oraz przyznanie kuratorowi wynagrodzenia.

Kurator wskazał, że podjął próby ustalenia miejsca pobytu lub aktualnego miejsca zamieszkania pozwanej, które okazały się bezskuteczne. Ponadto podniósł, że strona powodowa nie wykazała zasadności dochodzonego pozvem roszczenia zarówno co do zasady, jak co do wysokości. Kurator zakwestionował obciążanie pozwanej kosztami opłaty dodatkowej w kwocie 266 zł, albowiem nie przedłożono żadnego dokumentu, z którego wynika, że powód takie koszty poniósł, mimo uchwał przywołanych w treści pozwu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2015 r. ok. godz. 19.00 pozwana N. (...) podróżowała środkiem komunikacji miejskiej w W. bez ważnego dokumentu przewozu.

Wobec powyższego, kontroler wystawił pozwanej na podane przez nią dane personalne wezwanie do zapłaty na kwotę 270, 40 zł, na którą składała się kwota 266 zł opłaty dodatkowej oraz należność za przewóz w kwocie 4,40 zł.

Pozwana N. (...)pokwitowała treść wezwania własnoręcznym podpisem. Mimo to, ww. należności na rzecz powoda nie uiściła.

Wezwanie do zapłaty wystawione dnia 10 lipca 2015 r. zawierało informację, że opłatę dodatkową wraz z należnością za przewóz należy uiścić w terminie 14 dni od wystawienia wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Wysokość opłaty dodatkowej za brak dokumentu przewozu wynosi 266 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty nr (...) k. 4, k.24;
- informacja dla pasażera k.25, k. 57
- wydruk z systemu PESEL k. 26-28

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powód (...) W. domagał się zasądzenia od pozwanej N.(...) kwoty 270,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób wskazany w pozwie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, w przeważającej mierze między stronami niesporny, Sąd ustalił na podstawie dowodów z wymienionych wyżej dokumentów, których autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu. Dokumenty te korespondowały jednocześnie z twierdzeniami stron, przedstawionymi w toku postępowania.

Stosownie do art. 33 a ust. 1 i 3 Ustawy z dnia Prawo przewozowe z dnia 15 listopada 1984 r. (Dz.U.2015.915 j.t.), przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Zgodnie z pkt VIII.1 załącznika do Uchwały nr LXVI/1807/2013 Rady M. S. W. z dnia 3 października 2013r. (Dz.Urz.Woj. M.z 2013 r., poz. 11320 z 06.11.2013 r., opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu stanowi 38-krotność ceny biletu jednorazowego przesiadkowego normalnego, obowiązującego w strefie 1 i 2. Zgodnie z pkt IV.1 tego załącznika, cena biletu jednorazowego przesiadkowego normalnego obowiązującego w strefie 1 i 2 wynosi 7zł. Ponadto zgodnie z § 15 ww., załącznika, w przypadku nałożenia opłaty dodatkowej pasażer zobowiązany jest uiścić niniejszą opłatę wraz z właściwą należnością za przewóz stanowiącą równowartość ceny biletu jednorazowego odpowiedniego do posiadanych uprawnień i strefy przejazdu, tj. kwoty 4,40 zł, co wynika z ww. załącznika.

W przedmiotowej sprawie nie budziło wątpliwości Sądu, że pozwana N.(...) w dniu 10 lipca 2015 r. w czasie kontroli nie posiadała ważnego dokumentu przewozu. Nie kwestionował tego nawet kurator ustanowiony dla pozwanej. Pozwana sama podpisała wezwania do zapłaty, przyznając tym samym, że ważnego biletu podczas jazdy nie miała, wobec czego jest zobowiązana do zapłaty wskazanych w wezwaniu kwot.

Jednocześnie, wbrew twierdzeniom kuratora, wysokość zobowiązania pozwanej została ustalona w wyżej przytoczonych aktach prawa miejscowego, a nadto konieczność jej uiszczenia znajduje oparcie w wyżej przytoczonych przepisach Prawa przewozowego. Powód wystawił pozwanej wezwanie do zapłaty na kwotę 270,44 zł, na którą składa się kwota 7 zł x 38, tj. cena biletu jednorazowego przesiadkowego normalnego ważnego w strefie 1 i 2, co dało kwotę 266 zł. Do ww. kwoty została też doliczona należność za przewóz, tj. za przewóz w kwocie 4,40zł. Pozwana tej kwoty nie kwestionowała, własnoręcznie podpisując wezwanie do jej uiszczenia. Samo wezwanie do zapłaty natomiast spełnia wymogi Rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 26.02.2006 r. w sprawie ustalenia stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego (Dz. U. nr 38, poz.266), § 7 ust., 2 pkt 6-8, ponieważ na rewersie wezwania, które otrzymuje pasażer w trakcie kontroli, znajduje się informacja o nr konta na jakie należy wpłacić należność oraz termin wpłaty.

W ocenie Sądu, zarzuty zgłoszone co do niewykazania przez powoda zasadności dochodzonego pozwem roszczenia są nieuzasadnione, albowiem kwota dochodzona pozwem wynika z przepisów prawa miejscowego stanowiącego przez powoda, a nadto z przepisów Prawa przewozowego. Powód prawidłowo i zgodnie z obowiązującymi w tej materii przepisami naliczył żadaną od pozwanej z tytułu jazdy bez ważnego biletu kwotę- opiewa ona na kwotę dochodzoną pozwem.

Stąd też żądanie pozwu, jako w całości zasadne, zostało w całości uwzględnione i Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanej N. (...) na rzecz powoda (...) W. kwotę 270,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i dalej z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek za opóźnienie od zasądzonej kwoty zapadło na podstawie art. 455 k.c. oraz art. 481 § 1 i 2 k.c., w myśl których, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania,

zaś jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Wezwanie do zapłaty zostało wystawione pozwanej dniu 10 lipca 2015 r. i zawierało informację, że pozwana powinna wskazaną w nim kwotę uiścić w terminie 14 dni, a zatem do dnia 24 lipca 2015 r. Ponieważ tego nie uczyniła, od wskazanego terminu znajdowała się w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Stąd też Sąd- zgodnie z żądaniem pozwu, zasądził na rzecz powoda odsetki od zasądzonej kwoty od dnia następnego po dniu, w którym świadczenie miało zostać spełnione, tj. od 25 lipca 2015 r., dodatkowo wskazując, że od dnia 1 stycznia 2016 r. powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie, zgodnie ze znowelizowanym od dnia 1 stycznia 2016 r. przepisem art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. 99 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Mając na względzie, że pozwana N. (...) przegrała proces w całości, obowiązana jest ona zwrócić powodowi koszty związane z niniejszym postępowaniem, na które złożyły się uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł, obliczona na podstawie art. 28 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.05.167.1398) oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda- radcy prawnego, obliczone na podstawie § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) w kwocie 120 zł. Powód uiścił także zaliczkę na kuratora ustawionego dla pozwanej w kwocie 60 zł, wobec czego ta kwota również winna mu być przez pozwaną zwrócona. Łącznie dało to kwotę 210 zł (30 zł + 120 zł + 60 zł), w związku z czym Sąd w punkcie II wyroku zasądził od pozwanej N. (...)na rzecz powoda (...) W. kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Konsekwencją przegranej w procesie jest także konieczność uiszczenia przez pozwaną proporcjonalnie do wyniku procesu, kosztów sądowych. Zgodnie bowiem z art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Pozwana w niniejszej sprawie przegrała proces w całości, stąd też w całości jest zobowiązana pokryć koszty sądowe, na które złożył się wydatek w postaci wynagrodzenia kuratora (art. 5 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U.2013.1476), wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych. Stosownie zaś do § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800), stawki minimalne przy wartości przedmiotu sprawy do 500 zł w dacie wszczęcia niniejszego postępowania opiewały na kwotę 120 zł. Wyznaczony w sprawie kurator spełnił swoje funkcje w postępowaniu, stąd też Sąd przyznał mu wynagrodzenie w kwocie 120 zł, zostało ustalone w granicach zakreślonych powyższymi przepisami. Częściowo koszty te uiścił już powód, wpłacając zaliczkę na poczet wynagrodzenia kuratora w kwocie 60 zł. Do rozliczenia pozostała zatem kwota 60 zł, którą Sąd w punkcie III wyroku nakazał pobrać od pozwanej N. (...) na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin- Centrum w Szczecinie tytułem wynagrodzenia kuratora procesowego.